

Editorial

JEAN VIGO

*El poeta no ha de tenir més que un model,
la natura; res més que una guia, la veritat*

Victor Hugo

*Si algú diu la veritat, pot estar segur
que, prest o tard, el descobriran*

Oscar Wilde

Els mites s'alimenten de fets a mig camí entre l'excentricitat i la tragèdia. De fet, una de les circumstàncies que sovint és present a la mitologia contemporània és la desaparició del personatge a una edat jove tot i que, al capdavant, si una cosa fa que el mite tenguí llarga vida és la qualitat de la seva obra. Va ser el cas de **Jean Vigo**, el realitzador francès autor de només quatre pel·lícules —poc més de tres hores de projecció en el seu conjunt—, que va morir als 29 anys víctima de la tuberculosi i que va encetar una línia cinematogràfica, el realisme poètic francès, al costat de **René Clair** i **Jacques Feyder**.

Abril serà igual a Vigo durant aquest mes al Centre de Cultura, perquè les seves quatre pel·lícules hi seran projectades, en un homenatge mai no retut al director francès: **À propos de Nice** (1930), visió d'una societat que viu en la superficialitat i en procés de declivi —fa 75 anys que Vigo va fer aquest pronòstic—; **Taris** (1931), sobre la figura del nedador Jean Taris; **Zéro de conduite** (1933), basada en les experiències a la presó del seu pare, lloc on va morir en circumstàncies mai no aclarides i on va ser tancat per les seves idees anarquistes; i **L'Atalante** (1934), tal vegada la més considerada i que conta les històries d'una parella dins una barca fluvial dins les aigües del Sena.

El riu de París i Vigo han estat elements de gran influència en creacions

més pròximes al temps actual. El misteri d'un gran riu que travessa el món urbà d'una ciutat com París ha alimentat nombroses històries envoltades d'enigma tant al cinema com a la literatura. Si **Georges Simenon** usa aquest entorn per situar-hi algunes investigacions del seu personatge literari, el comissari **Maigret**, també realitzadors contemporanis com **Bertolucci** i **Godard** es deixen dur per l'influx creatiu de Jean Vigo.

La figura de Jean Vigo, tanmateix, ha estat reconeguda històricament al seu país, fins al punt de mantenir un Institut amb el seu nom que reuneix un bona col·lecció i que està orientat cap a la formació cinematogràfica. Una de les activitats que aquest centre organitza anualment és **Ecole et cinéma**, dirigida exclusivament a ensenyants i escolars. L'**Institut Jean Vigo**, aquest any 2005 ha organitzat també un homenatge a **Jules Verne** amb motiu del centenari de la seva mort, amb una exposició explicativa de la seva vida i obra i una mostra alhora de les nou adaptacions al cinema de l'obra literària de Verne. Un homenatge, aquest, gairebé obligat en aquell indret, però que hagués pogut ésser interessant de fer-se també aquí, si més no per les referències i suposada presència de Verne a les nostres illes.

La programació de l'obra de Vigo al Centre de Cultura es veurà complementada per la projecció de **Vigo, història d'una passió** (1998), de **Julien Temple**, i per un cicle de cinema francès també dels anys 30: **La golfa** i **La bête humaine** (Jean Renoir) i **Le jour se lève**, de Marcel Carné.

Són, totes tres, pel·lícules que foren objecte de *remake* als Estats Units; les dues de Renoir a mans de **Fritz Lang** amb els títols de **Perversidad** i **Deseos humanos**, mentre que la nova versió del film de Carné fou signat per **Anatole Litvak**, **Noche eterna**. Lestres versions també seran exhibides al Centre més endavant.

En definitiva, unes bones dosis de cinema dels anys 30 per combatre la resaca d'una nova edició dels Oscars que han servit si més no per constatar dues coses distintes i distants; una que Hollywood tracta d'entendre l'eutanàsia —**Million dollar baby** i **Mar adentro**— i l'altra, que l'Acadèmia viu tancada dins la seva campana de vidre i és incapaç en ocasions d'entendre altres coses que també afecten la vida de les persones a tot el planeta. Imprescindible la intervenció del seu president, **Frank Pierson**, retent homenatge a tots els *marines* nord-americans, especialment aquells que són a l'Iraq.

